

4. Просянюк О. Деякі проблеми передання права на частку в статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю [Текст] / О. Просянюк // Вісник Академії адвокатури України. – 2013. – Число 1. – С. 90-94.
5. Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з корпоративних правовідносин [Електронний ресурс]: Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 25.02.2016 № 4. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
6. Про практику розгляду судами корпоративних спорів [Електронний ресурс]: Постанова Пленуму Верховного суду України від 24.10.2008. №13. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.

І. О. Миколенко

студ. II курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: ст. викл. Р. В. Стойловський

РЕФОРМА ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ПРИНЦИПИ ПРОФЕСІЙНОЇ ЕТИКИ ВЧЕНОГО

Проблеми «професійності» вчених та «етики» наукової діяльності можна поділити на три групи: 1) суперечливість науки, адже наближаючись до істини кожен науковець не позбавлений помилок та оман; 2) кожен учень повинен бути, з одного боку, лояльним до свого вчителя (наукового керівника), який щедро поділився з ним своїми знаннями та заохотив до наукової діяльності, а, з другого боку, повинен вміти критично аналізувати думки свого «наставника», 3) вчений повинен відмовитись від наукових досліджень та досягнень, якщо вони є шкідливими для суспільства [1, с. 212-213]. В межах науки адміністративного права ці питання майже не розглядаються і вважаються предметом дослідження інших наук. Але розгляд проблем науки адміністративного права саме через призму проблем, які породжені суб'єктивними чинниками, є не тільки корисним для розуміння тих процесів, що відбуваються у даній науці, а й в цілому для реформи вищої освіти.

Відомий філософ К. Поппер свого часу сформулював дванадцять принципів професійної етики вченого [2]. Але хочемо звернути увагу лише на ті принципи, які є актуальними сьогодні в умовах реформування вищої освіти.

Більшість принципів професійної етики вченого, які запропонував К. Поппер, пов'язані з помилками в науці та шляхами їх мінімізації:

– «кожен вчений може помилятися і за ним слід визнати право на помилку»;

– «маючи право на помилку, вчений повинен спрямувати всі зусилля щодо мінімізації таких помилок»;

– «помилки можуть ховатись і у загально визнаних теоріях, що спонукає вчених шукати помилки у теоріях, які себе вже зарекомендували»;

– «слід толерантно та з подякою відноситись до тих людей, які допомогли вченому знайти свої помилки» та ін.

На жаль, виявити помилку в межах науки адміністративного права, можливо лише на емпіричному рівні наукового пізнання, коли, наприклад, норми, що аналізує науковець, вже втратили силу, чи у висновках були взяті за основу статистичні дані лише одного регіону, тоді як статистика інших регіонів суттєво різниця, тощо. Коли ж мова йде про теорію адміністративного права, то знайти таку помилку стає фактично неможливо.

Дуже рідко такі помилки робляться вченим навмисно задля досягнення результату, наприклад, у вигляді отримання диплому доктора філософії чи доктора юридичних наук. У більшості ж випадків такі помилки робляться неусвідомлено. Неусвідомлені помилки завжди будуть мати місце в науці адміністративного права, адже вчені в своїй творчості зазвичай керуються інтуїцією.

Разом з тим, уникати помилок в науці не значить уникати аналізу якихось проблемних питань чи умовчувати про їх існування. На жаль, наукові керівники (консультанти) іноді, навіть, радять здобувачам уникнути в роботі аналізу певних питань за принципом – «нема тексту в дисертації, яка присвячена проблемі, то і немає проблеми». Це збіднює юридичну науку.

Один із принципів К. Поппера наголошує: «В науці не може бути ніякого авторитету». Безумовно ж авторитети в науці адміністративного права є. Вчені, які завдяки таланту, новаторству накопичують знання про адміністративне право, поступово набувають такий авторитет. Отже цей принцип К. Поппера спрямований не на боротьбу з авторитетами, а закликає до ліквідації авторитарності в науці, яка може проявлятися, по-перше, в тому, що вчений вважає істинною та бездоганною лише свою думку, а думки інших хибними, по-друге, в тому, що його учень (аспірант, докторант) в своїх наукових розробках не повинен суперечити основним положенням його наукового світогляду, і тому диктує напрями та межі наукового дослідження.

Наприклад, існування різних шкіл адміністративного права і процесу в Україні, з одного боку, свідчить про те, що в цілому в

юридичній науці України відсутній авторитаризм, а, з другого боку, про наступництво (спадковість) ідей в науці в межах конкретної школи адміністративного права і процесу. Якщо раніше такі школи можна було визначити за територіальним принципом (Київська, Харківська чи Одеська школа адміністративного права), то сьогодні, коли в межах міста функціонує декілька вищих навчальних закладів юридичної спрямованості, є доречним виділяти такі школи за прізвиськом науковця, навколо якого об'єдналися однодумці.

Реформа вищої освіти сьогодні торкається і питань організації науки у вищих навчальних закладах України юридичної спрямованості. Є реальна загроза зникнення наукових шкіл із вищих навчальних закладів і цьому сприяють наступні процеси у суспільстві.

По-перше, наукові школи стають зайвими в умовах, коли впроваджується у вищу школу незалежне тестування з права для осіб, які отримали ступінь бакалавра та хочуть отримати освіту в магістратурі. Такі ініціативи МОН України потребують розробки стандартів з права для вищих навчальних закладів юридичної спрямованості. Тобто за методикою надання освітніх послуг вищі навчальні заклади будуть порівняні до середньо-освітніх шкіл. В таких умовах творчість, як основна властивість науки та освітнього процесу, зникне з вищих навчальних закладів.

По-друге, за останні десятиліття був свідомо понижений статус докторів наук та професорів, які в основному і виступають науковими керівниками аспірантів та науковими консультантами докторантів. МОН України продовжує реалізацію політики, при якій понижений науковий керівник (консультант) повинен в межах виконання навантаження ділитися своїми знаннями, на отримання яких і на систематизацію яких були витрачені десятиліття його життя [3]. Але науковий керівник (консультант), на відміну від педагога, який надає освітні послуги у вищому навчальному закладі за ступенями «бакалавр» та «магістр», ділиться з аспірантом знаннями, що не охоплюються і не можуть бути охоплені стандартами вищої школи.

Отже реформа вищої освіти, яка, в свою чергу, не може повноцінно розвиватись без науково-педагогічних кадрів, повинна проводитись з врахуванням інтересів інтелектуальної юридичної еліти України. Лише в цьому випадку у реформи можуть бути позитивні результати.

Список використаної літератури

1. Наука и будущее: борьба идей [Текст] / С. Я Баталов, Н. В. Мотрошилова, К. Марчек, О. Суша, К. Берка, Й. Голи [и др.]. – М.: Наука, 1990. – 240 с.
2. Popper K. R. The Moral Responsibility of the Scientist [Текст] / K. R. Popper // Encounter. – 1969. – № 32(3).
3. Порядок підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах) [Електронний ресурс]: Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 23.03.2016 № 261. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/261-2016-п>. – Назва з екрану.

А. А. Нікіпелова

студ. III курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: ст. викл. Р. В. Стойловський

ШТРАФНІ БАЛИ, ЯК ВИД СТЯГНЕННЯ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху» внесено зміни в кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), щодо відповідальності за порушення Правил дорожнього руху (далі – ПДР). Даним нормативно-правовим актом законодавець ввів застосування нового адміністративного стягнення, таким як штрафні бали, які пов'язані лише з порушеннями ПДР.

Перш за все треба відзначити що адміністративну відповідальність за правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі (за допомогою технічних засобів, що дають змогу здійснювати фотозйомку або відеозапис та функціонують згідно із законодавством про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах), несуть юридичні та фізичні особи, за якими зареєстровано транспортний засіб [1, ст. 14²].

Штрафні бали є стягненням, що накладається на громадян за правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі [2, ст. 27¹]. В даній статті йдеться мова про те що, кожному громадянину, який має право керування транспортним засобом, щороку з початку року (з дня отримання права керування транспортним засобом) і до кінця року нараховується 150 балів.